

fra Radoslav Vukšić

PROFESOR I RAVNATELJ GIMNAZIJE NA ŠIROKOM BRIJEGU

Zamislimo samo godine gladi, godine fra Didaka o kojima se i danas priča u Hercegovini. U tim vremenima u Studencima kraj Ljubuškoga rođen je 5. prosinca 1894. mali Ivan, četvrto od sedmero djece obitelji Vukšić. Proživljava tipično hercegovačko djetinjstvo toga doba: velika obitelj, težački poslovi i skroman život. Budući da je odlučio postati fratar, upisuje Gimnaziju na Širokom Brijegu. Još dječak, Ivan po završetku školovanja na Brijegu odlazi na Humac, gdje oblači franjevački habit i uzima ime fra Radoslav. Završetkom novicijata i bogoslovije u Mostaru, opet se vraća na svoj Brijeg i u svoju Gimnaziju. Godine 1917. zaređen je za svećenika. Tamo će predavati dvije godine, nakon čega ide u Beč na doktorski studij filozofije i matematike kako bi, po povratku, predavao u Gimnaziji.

fra Rade među profesorima 1933. godine ispod starog hrasta na Širokom Brijegu, stoji u donjem redu četvrti sdesna

fra Radoslav među braćom, sjedi drugi sdesna

Taj isti Brijeg će ga obilježiti za cijeli život. On mu je omogućio sve: školovanje, predavanje, ravnateljstvo i svjedočku smrt. Brijeg je bio njegov Tabor: ondje se preobrazio od dječaka do studenta, od učenika do profesora i ravnatelja, od bogoslova do fratra, svećenika i svjedoka vjere. Njegov križni put imao je samo tri postaje: samostan, crkvu i Gimnaziju.

Po povratku iz Beča četrnaest je godina predavao filozofiju, matematiku i fiziku, nakon čega je naslijedio fra Dominika Mandića te 1939. godine preuzeo ravnateljstvo Gimnazije. Vrijeme koje je slijedilo nije bilo ništa lakše od razdoblja gladi; naprotiv, bilo je znatno teže.

Zbog teških vojnih sukoba i napredovanja komunističke vojske, fra Radoslav se s još sedmoricom braće i nekoliko đaka skriva u hidrocentrali uz rijeku Lišticu. Nakon što su se paljba i borbe smirile, odlučili su se vratiti u samostan, gdje su ih uhitili komunistički vojnici. Potom su fra Radoslav i fra Fabijan Paponja odvedeni sve do Mratova, gdje su ubijeni. Unatoč velikim naporima i provedenim ekshumacijama, posmrtni ostatci fra Radoslava nikada nisu pronađeni.

Fra Radoslav je volio svoj Brijeg i svoju Gimnaziju. Jedan svjedok piše da je *Gimnaziju čuvao kao svoju dušu*. Kako navode njegovi učenici i poznanici, bio je bogobožan čovjek, svetoga redovničkog ponašanja, a propovijedao je kao da *govori iz duše duši*.

Vrijeme u kojem je živio fra Radoslav bilo je sve samo ne jednostavno, no njegov je životni put tekao smireno i postojano. Izdiže se iz gladi, neimaštine, nevoljā i rata i viče da postoji mogućnost i nada. Njegov život to pokazuje, zato i nama danas svijetli kao *svjetlilo u svijetu* (Fil 2,15).

Svemogući vječni Bože, ti koji si svjetlost i radost našega života, pogledaj blago na nas, svoje, koje si u ljubavi stvorio i daj da u teškoćama života budemo zagledani u Tebe, jedino svjetlo. Amen.

fra Zoran Tomić

*Prolječno zasjedanje uprave Provincije na Čerigaju 1944. godine,
fra Rade Vukšić stoji sdesna*

SLUGA BOŽJI FRA ANDRIJA TOPIĆ I 49 BRAĆE

SVJEDOCI VJERE

Zagreb, 2026.